"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:- ତୁମେମାନେ ନିଜର ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଭାଗ୍ୟ ଗଢିବା ପାଇଁ ବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସିଛ, ଯେତେ ଯେତେ ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲିବ ସେହି ଅନୁସାରେ ଭାଗ୍ୟ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ହେବ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ**:-** ଭକ୍ତିର କେଉଁ ଅଭ୍ୟାସ ଏବେ ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କ ଭିତରେ ରହିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ?

ଉତ୍ତର**:-** ଭକ୍ତମାର୍ଗରେ ଯଦି ଟିକିଏ ବି ଦୁଃଖ ହେଲେ ବା ରୋଗ ହେଲେ କହିବେ ହେ ରାମ ହେ ଭଗବାନ, ହାୟ-ହାୟ କରିବାର ଅଭ୍ୟାସ ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ଥାଏ । ଏବେ ତୁମକୁ କେବେ ବି ମୁଖରୁ ଏହିଭଳି ଶବ୍ଦ ବାହାର କରିବାର ନାହିଁ । ତୁମକୁ ତ ଭିତରେ-ଭିତରେ ମିଠା ବାବାଙ୍କୁ ବହୁତ ସ୍ନେହରେ ମନେ ପକାଇବାର ଅଛି ।

ଗୀତ**:-** ତକଦୀର ଜଗାକର ଆୟୀ ହୁଁ....

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ପ୍ରତ୍ୟେକ ମନୁଷ୍ୟ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛନ୍ତି - ସୁଖ ଏବଂ ଶାନ୍ତିର ଭାଗ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା ପାଇଁ । ସାଧୁ-ସନ୍ଥ, ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ଆଦି କହୁଛନ୍ତି ଆମକୁ ଶାନ୍ତି ଦରକାର । ଦୁଃଖ ହରଣ କର, ସୁଖ ଦିଅ । ଜାଣୁଛନ୍ତି ଭଗବାନ ହିଁ ମନୁଷ୍ୟ ମାନଙ୍କର ଦୁଃଖହରତ୍ତା-ସୁଖକରତ୍ତା ଅଟନ୍ତି । ଏବେ ମନୁଷ୍ୟ ତ ଭଗବାନଙ୍କୁ ଜାଣି ନାହାନ୍ତି । ତୁମେ ତ କହୁଛ ଶିବବାବା । ବ୍ରହ୍ମା-ବିଷ୍ଣୁ-ଶଙ୍କରଙ୍କୁ ବାବା କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ସେମାନେ ତ ଦେବତା ଅଟନ୍ତି । ଭଗବାନଙ୍କୁ ହିଁ ବାବା କୁହାଯିବ, ସିଏ ହେଲେ ନିରାକାର, ଯାହାଙ୍କର ସମସ୍ତେ ପୂଜା କରୁଛନ୍ତି । ଜାଣିଛନ୍ତି ଶିବବାବା ହିଁ ସମସ୍ତଙ୍କର ଅଟନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ମନରେ ଏହି ଭାବନା ଆସୁ ନାହିଁ ଯେ ଆମେ ବାବା କାହିଁକି କହୁଛୁ । ପିତା ତ ଜଣେ ଲୌକିକରେ ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି - ତେବେ ଇଏ ପୁଣି କେଉଁ ପିତା! ଏହା ଆତ୍ମା କହୁଛି ସିଏ ମୋର ନିରାକାର ପିତା ଅଟନ୍ତି । ସିଏ ମଧ୍ୟ ନିରାକାର, ମୁଁ ଆତ୍ମା ମଧ୍ୟ ନିରାକାର । ସାକାର ପିତା ଥିଲେ କି ଆତ୍ମା ପରମ ପିତାଙ୍କୁ ଭୁଲିପାରୁ ନାହିଁ । ଈଶ୍□ର ଆମର ପିତା ଅଟନ୍ତି, ଆମେ ତାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଅଟୁ । ଭାରତରେ କହୁଛନ୍ତି ପରମପିତା । ଇଂରାଜୀ ଭାଷାରେ କହୁଛନ୍ତି ଗଡ୍ ଫାଦର ଅର୍ଥାତ୍ ଈଶ୍□ର ପିତା, ସୁପ୍ରିମ ସୋଲ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ପରମଆତ୍ମା, ସର୍ବୋଚ୍ଚ । ଲୌକିକ ପିତା ତ ଶରୀରର ରଚୟିତା ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ସିଏ ହେଉଛନ୍ତି ପାରଲୌକିକ ପିତା । ପିତା ହିଁ ଆସି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ସମସ୍ତେ ବାବାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରୁଛନ୍ତି କାରଣ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳିଥାଏ । ତୁମେ ବାବାଙ୍କ ନିକଟକୁ ଆସିଛ ହିଁ ସମ୍ପତ୍ତି ନେବା ପାଇଁ । ଦୁଃଖହରତ୍ତା, ସୁଖକରତ୍ତା ବାବା ହିଁ ଆସି ସୁଖର ରାସ୍ତା ବତାଉଛନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଦୁଃଖର ଚିହ୍ନ-ବର୍ଣ୍ଣ ନ ଥାଏ । ଏଠାରେ ତ ବହୁତ ଦୁଃଖ ଅଛି ନା, ତେଣୁ ସମସ୍ତେ ଡାକୁଛନ୍ତି । ଏବେ ତ ଦୁନିଆକୁ ବହୁତ ଦୁଃଖ ଆସିବାର ଅଛି । ଯଦି କେହି ମରିଯାଉଛନ୍ତି ତେବେ କେତେ ଦୁଃଖୀ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । "ହାୟ ଭଗବାନ" କହି କାନ୍ଦୁଛନ୍ତି । ସିଏ ହିଁ କଲ୍ୟାଣକାରୀ ପିତା ଅଟନ୍ତି । ଯଦି ଗାୟନ କରୁଛ ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ଦୁଃଖ ହରଣ କରି ସୁଖ ଦେଇଥିବେ ନା । ବାବା ଆସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି - ପିଲାମାନେ ତୁମେ କଳ୍ପ-କଳ୍ପ ଯେତେବେଳେ ଦୁଃଖୀ ପତିତ ହୋଇଯାଉଛ ସେତେବେଳେ ଡାକୁଛ, ହେ ବାବା ଆସ । ମୁଁ କଳ୍ପ-କଳ୍ପ ସଂଗମଯୁଗରେ ହିଁ ଆସୁଛି । ପବିତ୍ର ଦୁନିଆର ଆରମ୍ଭ ଏବଂ ପତିତ ଦୁନିଆର ଶେଷ ସମୟକୁ ସଂଗମ କୁହାଯାଉଛି । ଏହା ହିଁ ସଂଗମଯୁଗ, ଯାହାର ଗାୟନ ହେଉଛି । ବାବା ଆସୁଛନ୍ତି ସମସ୍ତଙ୍କର ଜ୍ୟୋତି ଜାଗ୍ରତ କରିବା ପାଇଁ, ଦୁଃଖ ହରଣ କରି ସୁଖ ଦେବା ପାଇଁ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମେ ପାରଲୌକିକ ପିତାଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସିଛୁ, ଯେଉଁ ପିତା ଏହାଙ୍କ ଭିତରେ ପ୍ରବେଶ କରି ଆସିଛନ୍ତି । ସିଏ ନିଜେ କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଏହାଙ୍କ ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରି ୟାଙ୍କର ନାମ ବ୍ରହ୍ମା ରଖିଛି । ତୁମେ ସବୁ ହେଲ ବ୍ରହ୍ମାକୁମାର ଏବଂ ବ୍ରହ୍ମାକୁମାରୀ । ତୁମକୁ ଏହି ନିଶ୍ଚୟ ରହିଛି ଯେ ଆମେ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ସୁଖର ସମ୍ପତ୍ତି ନେବା ପାଇଁ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ହୋଇଛୁ । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ ସେତେବେଳେ ସୁଖରେ ଥିଲ ଯେତେବେଳେ ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଥିଲା । ଏବେ ହେଉଛି କଳିଯୁଗ, ଦୁଃଖଧାମ । ଏହା ପରେ ସତ୍ୟଯୁଗ ଆସିବ । ବିଶ୍□ର ଇତିହାସ-ଭୂଗୋଳର ପୁନରାବୃତ୍ତି ହୋଇଥାଏ ନା । ତେବେ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ପୁନର୍ବାର ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଆସିବା ଦରକାର । ଏହି ଚକ୍ର ଘୂରି ଚାଲିଛି । ବାବା ବୁଝାଇଛନ୍ତି ତୁମେ ନର୍କବାସୀ ହୋଇଯାଇଛ, ଏବେ ପୁଣି ତୁମକୁ ସ୍□ର୍ଗବାସୀ ହେବାକୁ ପଡିବ । ତୁମ ଦେବୀ-ଦେବତାମାନଙ୍କର ବହୁତ ଛୋଟ ବୃକ୍ଷ (ପରିବାର) ଥିଲା । ଏବେ ତୁମକୁ ସ୍ମୃତି ଆସୁଛି ଯେ ଆମେମାନେ ହିଁ ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଇଛୁ । ଆମେ ସାରା ବିଶ୍□ର ମାଲିକ ଥିଲୁ, ପୁଣି ପୁନର୍ଜନ୍ମ ନେଇ ଆସିଛୁ । ଏବେ ତୁମର ୮୪ ଜନ୍ମର ଶେଷର ମଧ୍ୟ ଶେଷ ସମୟ । ଦୁନିଆ ନୂଆରୁ ପୁରୁଣା ନିଶ୍ଚିତ ହେବ । ନୂଆ ଦୁନିଆ ପବିତ୍ର ଥିଲା, ଏବେ ପୁରୁଣା ପତିତ ଦୁନିଆ ଅଟେ । ଲୋକମାନେ କେତେ ଦୁଃଖୀ କାଙ୍ଗାଳ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ଭାରତ ବହୁତ ସାହୁକାର ଥିଲା । ପବିତ୍ର ଗୃହସ୍ଥ ଆଶ୍ରମ ଥିଲା । ପବିତ୍ର ପ୍ରବୃତ୍ତି ମାର୍ଗ ଥିଲା, ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିର୍ବିକାରୀ ଥିଲେ, ସର୍ବଗୁଣ ସମ୍ପନ୍ନ, ୧୬ କଳା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଥିଲେ । ଏହି ସବୁ କଥା ଶାସ୍ତ୍ରମାନଙ୍କରେ ନାହିଁ । ଶାସ୍ତ୍ରଗୁଡିକ ହେଲା ଭକ୍ତିମାର୍ଗ ପାଇଁ । ସେଥିରେ ଭକ୍ତି କରିବାର ନୀତି-ନିୟମ ସବୁ ରହିଛି । ଭଗବାନଙ୍କ ସହିତ ମିଶିବାର ରାସ୍ତା ଶାସ୍ତ୍ରରେ ମିଳିପାରିବ ନାହିଁ । ଭାବୁଛନ୍ତି ଯେ ଭଗବାନଙ୍କୁ ଏଠାକୁ ଆସିବାକୁ ହିଁ ପଡିବ ତେବେ ଭଗବାନଙ୍କ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚିବାର ତ ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠୁ ନାହିଁ । ଯଜ୍ଞ, ତପ ଆଦି କରିବା - ଏହା କୌଣସି ଠିକ୍ ରାସ୍ତା ନୁହେଁ । ଭଗବାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଏଥିପାଇଁ ଡାକୁଛନ୍ତି ଯେ ଆସି ଆମକୁ ରାସ୍ତା ବତାଅ । ଆମର ଆତ୍ମା ତମୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଯାଇଛି, ଯେଉଁ କାରଣରୁ ଉଡିପାରୁନାହିଁ ଅର୍ଥାତ୍ ବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଇ

ପାରୁ ନାହିଁ । ଏମିତି ତ ଆତ୍ମା ଗୋଟିଏ ଶରୀର ଛାଡି ଆଉ ଗୋଟିଏ ନେଉଛି । ଆତ୍ମା ଜନ୍ମ ନେବା ପାଇଁ କୁଆଡେ କୁଆଡେ ଚାଲିଯାଉଛି । ଆମେରିକା ମଧ୍ୟ ଯାଇପାରିବ । କାହାର ଯଦି କାହା ସହିତ ସମ୍ବନ୍ଧ ଥିବ ତେବେ ଆତ୍ମା ତୁରନ୍ତ ସେଠାକୁ ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡରେ ଉଡିଯିବ । କିନ୍ତୁ ଉଡି କରି ନିଜ ଘର ଶାନ୍ତିଧାମକୁ ଫେରିଯିବ, ଏପରି ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ପତିତ ଆତ୍ମା ସେଠାକୁ ଯାଇପାରିବ ନାହିଁ, ସେଥିପାଇଁ ଡାକୁଛନ୍ତି ହେ ପତିତପାବନ ଆସ । ବାବା ଯେତେବେଳେ ଆସୁଛନ୍ତି ସେତେବେଳେ ହିଁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି - ସାରା ଦୁନିଆ ପତିତ ହୋଇଗଲେ ମୁଁ ଆସେ । ପତିତ ଦୁନିଆରେ ଜଣେ ବି ପବିତ୍ର ଆତ୍ମା ନାହାଁନ୍ତି । ଭାବୁଛନ୍ତି ଗଙ୍ଗା ପତିତ-ପାବନୀ ଅଟେ, ସେଥିପାଇଁ ସ୍ନାନ କରିବା ପାଇଁ ଯାଉଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ପାଣିରେ ତ କେହି ପବିତ୍ର ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ତ ପତିତ ହିଁ ଅଟେ, ନୂଆ ଦୁନିଆ ପବିତ୍ର ଅଟେ । ଏବେ ତୁମେ ବେହଦର ବାବାଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ନେବା ପାଇଁ ଆସିଛ । ତୁମକୁ ପୁଣ୍ୟ ଆତ୍ମା ହେବାର ଅଛି । ତୁମର ଆତ୍ମା ସତ୍□ପ୍ରଧାନ ଥିଲା ତାହା ଏବେ ତମୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଯାଇଛି । ତେବେ ସତ୍□ପ୍ରଧାନ କୌଣସି ଗଙ୍ଗାସ୍ନାନ ଦ୍□ାରା ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ପତିତମାନଙ୍କୁ ପବିତ୍ର କରିବା ଏହା ତ ବାବାଙ୍କର ହିଁ କାମ ଅଟେ । ବାକି ଏହି ପାଣିର ନଦୀ ତ ସବୁ ସ୍ଥାନରେ ଅଛି । ବାଦଲରୁ ପାଣି ବରଷିଥାଏ, ସମସ୍ତଙ୍କୁ ମିଳିଥାଏ । ଯଦି ପାଣିର ନଦୀ ପବିତ୍ର କରି ଦେଉଥା'ନ୍ତା ତେବେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପବିତ୍ର କରିଦିଅନ୍ତା । ପବିତ୍ର ହେବାର ଉପାୟ ବାବା ହିଁ ଆସି ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଦ୍□ାରା ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଦେହରେ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ଆତ୍ମା ମଧ୍ୟ ଅଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋର ନିଜର ଶରୀର ନାହିଁ । କଳ୍ପ କଳ୍ପ ଏହାଙ୍କ ଶରୀରରେ ହିଁ ଆସୁଛି ତୁମକୁ ବୁଝାଇବା ପାଇଁ । ତୁମେ ନିଜର ଜନ୍ମକୁ ଜାଣିନାହଁ । କଳ୍ପର ଆୟୁ ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ବର୍ଷ ବୋଲି କହିଦେଉଛନ୍ତି ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହା ୮୪ ଜନ୍ମର ଚକ୍ର ଅଟେ । ୫ ହଜାର ବର୍ଷରେ ୮୪ ଲକ୍ଷ ଜନ୍ମ କେହି ନେଇପାରିବେ ନାହିଁ । ତେବେ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ସ୍□ର୍ଗରେ ତୁମେ ୧୬ କଳା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଥିଲ ପୁଣି ୨ କଳା କମିଗଲା ତାପରେ ଧୀରେ ଧୀରେ କଳା କମି କମି ଗଲା । ନୂଆ ଦୁନିଆ ହିଁ ପୁଣି ପୁରୁଣା ହୋଇଥାଏ । ଦ୍□ାପର-କଳିଯୁଗକୁ ପତିତ ଦୁନିଆ କୁହାଯାଏ । ଏହି ସବୁ କଥା କୌଣସି ଶାସ୍ତ୍ରରେ ନାହିଁ । ମୋତେ ହିଁ ଜ୍ଞାନର ସାଗର କହୁଛନ୍ତି । ମୁଁ କୌଣସି ଶାସ୍ତ୍ର ପଢୁ ନାହିଁ? ମୁଁ ଏହି ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତକୁ ଜାଣିଛି । ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ଆତ୍ମାଙ୍କ ପାଖରେ ଏହି ଜ୍ଞାନ ନାହିଁ । ସେ ସବୁ ହେଲା ଭକ୍ତିର ଜ୍ଞାନ । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି - ମୁଁ ପାପୀ, ନୀଚ । ମୋ ଭିତରେ କୌଣସି ଗୁଣ ନାହିଁ । ଆପଣ କୃପା କରନ୍ତୁ । ଦେବତାମାନଙ୍କ ଉପରେ କୃପା କରାଯାଇଛି ସେଥିପାଇଁ ଏମାନେ ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା ହୋଇଛନ୍ତି, ଏହାକୁ କୁହାଯାଏ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଭାଗ୍ୟ । ନିଜର ଭାଗ୍ୟ ଗଢିବା ପାଇଁ ସ୍କୁଲକୁ ଯାଇଥା'ନ୍ତି । କେହି ଜଜ୍, କେହି ଇଞ୍ଜିନିୟର ହୋଇଥାଆନ୍ତି । ସେ ସବୁ ହେଲା ବିକାରୀ ଭାଗ୍ୟ, ଏଠାରେ ତୁମର ଈଶ୍□ରଙ୍କ ଦ୍□ାରା ଭାଗ୍ୟ ତିଆରି ହେଉଛି, ସେଥିପାଇଁ ଡାକୁଛନ୍ତି ହେ ଦୁଃଖହର୍ତ୍ତା-ସୁଖକର୍ତ୍ତା, ଦେବତା କରିବା ପାଇଁ ବାବାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କେହି ପଢାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ବାବା ଆତ୍ମାମାନଙ୍କ ସହିତ କଥା ହେଉଛନ୍ତି । ଆତ୍ମା କହୁଛି, ଏହା ମୋର ଶରୀର ଅଟେ । ଶରୀର ତ କହିବ ନାହିଁ ଯେ ଏହା ମୋର ଆତ୍ମା । ଶରୀର ଭିତରେ ଆତ୍ମା ଅଛି, ସିଏ କହୁଛି ଏହା ମୋର ଶରୀର ଅଟେ । ମନୁଷ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ମୋ ଆତ୍ମାକୁ ଦୁଃଖୀ କର ନାହିଁ । ଆତ୍ମା ଶରୀରରେ ନ ଥିଲେ ଶରୀର କଥା କହିପାରିବ ନାହିଁ । ଆତ୍ମା କହୁଛି ମୁଁ ଗୋଟିଏ ଶରୀର ଛାଡି ଆଉ ଗୋଟିଏ ନେଉଛି । ମୁଁ ୮୪ ଜନ୍ମ ଭୋଗ କରି ଏବେ ନର୍କବାସୀ ହୋଇଯାଇଛି । ଏବେ ତୁମେ ସ୍□ର୍ଗବାସୀ ହେବାର ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛ । ସ୍□ର୍ଗବାସୀ ତ ବାବା ହିଁ କରିବେ । ସ୍□ର୍ଗ କୁହାଯାଉଛି ସତ୍ୟଯୁଗକୁ । ସେମାନେ ଯାହା କହୁଛନ୍ତି ଯେ ଅମୁକ ସ୍□ର୍ଗବାସୀ ହୋଇଗଲା, ସେସବୁ ମିଛ କହୁଛନ୍ତି । ଏହା ତ ନର୍କ ଅଟେ । ଯଦି କେହି ମରିଗଲା ତେବେ କହୁଛନ୍ତି ସ୍□ର୍ଗକୁ ଗଲା ତେବେ ତାଙ୍କୁ ଖାଇବା ପାଇଁ ନର୍କକୁ କାହିଁକି ଡାକୁଛନ୍ତି । ସ୍□ର୍ଗରେ ତ ତାଙ୍କୁ ବହୁତ ବୈଭବ ମିଳୁଥିବ ତେବେ ତୁମେ ତାଙ୍କୁ ନର୍କକୁ କାହିଁକି ଡାକୁଛ? ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଏତିକି ବି ଜ୍ଞାନ ନାହିଁ । ବାବା ଆସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି - ଏବେ ଏହି କଳିଯୁଗ ସମାପ୍ତ ହେବାକୁ ଯାଉଛି, ଏଥିରେ ନିଆଁ ଲାଗିଯିବ । ଏ ସବୁ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଯେଉଁମାନେ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ନେଉଛ ସେମାନେ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଆସି ରାଜତ୍□ କରିବ । ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କୁ ଏ ସମ୍ପତ୍ତି କିଏ ଦେଇଥିଲେ? ଶିବବାବା ହିଁ ଦେଇଥିଲେ । ତୁମେ ଏବେ ବାବାଙ୍କ ଦ୍□ାରା ଯୋଗ୍ୟ ହେଉଛ । ତୁମେ କହିବ ଆମେ ନର୍କବାସୀରୁ ସ୍□ର୍ଗବାସୀ ହେଉଛୁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ସ୍□ର୍ଗବାସୀ ହେଉ ନାହିଁ । ମୁଁ ତ ପରମଧାମରେ ରହୁଛି । ନର୍କବାସୀ-ସ୍□ର୍ଗବାସୀ ତୁମେ ହେଉଛ । ଆତ୍ମାର ନିବାସ ସ୍ଥାନ ଶାନ୍ତିଧାମ । ସେଠାରୁ ତୁମେ ସୁଖଧାମକୁ ଆସୁଛ । ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ଦୁଃଖଧାମ, ଏହାର ଏବେ ବିନାଶ ହେବ । ଏକଥା କାହାକୁ ବି ଜଣା ନାହିଁ ଯେ ଭଗବାନ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଶରୀରରେ ଆସି ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ସେମାନେ ଭାବୁଛନ୍ତି ଯେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଆସିଥିଲେ । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ଶରୀରରେ ଭଗବାନ ଆସିଥିଲେ ବୋଲି ମଧ୍ୟ କହୁନାହାଁନ୍ତି । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ତ ଭଗବାନ କହିପାରିବେ ନାହିଁ । ସିଏ ତ ବିଶ୍□ର ମାଲିକ ଅଟନ୍ତି । ମୁକ୍ତିଦାତା ସମସ୍ତଙ୍କର ଜଣେ ହିଁ ଅଟନ୍ତି, ସିଏ ହେଲେ ସୁପ୍ରିମ ଆତ୍ମା, ପରମଆତ୍ମା । ଦୁନିଆରେ ଏଭଳି କୌଣସି ସତସଙ୍ଗ ନ ଥାଏ ଯେଉଁଠାରେ ଏଭଳି ଭାବୁଥିବେ ଯେ ଭଗବାନଙ୍କଠାରୁ ସ୍□ର୍ଗର ସମ୍ପତ୍ତି ନେଉଛୁ । ପତିତରୁ ପାବନ କଲାବାଲା ତ ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମର ସଚ୍ଚା ଗୁରୁ, ତୁମକୁ ପବିତ୍ର କରୁଛି । ବାକି ଗଙ୍ଗାର ପାଣି ପବିତ୍ର କରିପାରିବ ନାହିଁ । ଏହା ତ ପାପାତ୍ମାମାନଙ୍କର ହିଁ ଦୁନିଆ । ଯାହା କିଛି ବି କରନ୍ତୁ କିନ୍ତୁ ସିଢିରେ ତଳକୁ ଖସିବାକୁ ହିଁ ପଡିବ । ସତ୍ତ୍□ପ୍ରଧାନରୁ ତମୋପ୍ରଧାନ ହେବାକୁ ହିଁ ପଡିବ । ତୁମେ ଭକ୍ତି କରୁନାହଁ । ହାୟ ରାମ ମଧ୍ୟ କହିବ ନାହିଁ । ସିଏ ତ ତୁମର ପିତା ଅଟନ୍ତି । ତୁମକୁ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି । ହେ ଭଗବାନ ଆସନ୍ତୁ, ହେ ରାମ ମଧ୍ୟ କହିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । କିନ୍ତୁ ବହୁତଙ୍କ ଭିତରେ ଏହି ଅଭ୍ୟାସ ପଡିଯାଇଛି ତେଣୁ ଏହି ଶବ୍ଦ ବାହାରି ପଡୁଛି । ତୁମକୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ସ୍ମରଣ କର ତେବେ ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ ଏବଂ ତୁମେ ମୋ ପାଖକୁ ଆସିଯିବ । ଜଣଙ୍କୁ ହିଁ ସ୍ମରଣ କରିବାର

ଅଛି ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହା ତୁମର ଅନ୍ତିମ ଜନ୍ମ । ଏବେ ଯଦି ସମ୍ପତ୍ତି ନେଇଗଲ ତ ନେଇଗଲ, ଆଗକୁ କେବେ ବି ପାଇପାରିବ ନାହିଁ । ବାବା ହିଁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ନିଜକୁ ହିନ୍ଦୁ ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି ସେମାନେ ପ୍ରକୃତରେ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମର ଅଟନ୍ତି । ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ ଧର୍ମାବଲମ୍ବୀମାନେ କେବେ ବି ନାମ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରନ୍ତି ନାହିଁ । ଯଦିଓ ତମୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଗଲେଣି ତଥାପି ମଧ୍ୟ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ ଧର୍ମରେ ହିଁ ଅଛନ୍ତି । ତୁମେ ଦେବୀ ଦେବତା ଅଟ କିନ୍ତୁ ପତିତ ହେବା କାରଣରୁ ନିଜକୁ ହିନ୍ଦୁ ବୋଲି କହିଦେଉଛ, ଦେବତା ବୋଲି କହି ପାରିବ ନାହିଁ । ଏକଥା ଭୁଲିଗଲେଣି ଯେ ଆମେ ବାସ୍ତବରେ ଦେବୀ-ଦେବତା ଥିଲୁ । କେହି ନିଜକୁ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମର ବୋଲି କହୁ ନାହାଁନ୍ତି । କାହିଁକି ନା ବିକାରୀ ଅଟନ୍ତି । ଏହା ହେଲା ଦେହ-ଅଭିମାନ । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବହୁତ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝାଇ ଦିଆଯାଉଛି । ଏଠାରେ କୌଣସି ସାଧୁ-ସନ୍ଥ ଆଦି ନାହାଁନ୍ତି । ମୁଁ ବ୍ୟବସାୟୀ ଅଟେ, ଅମୁକ ଅଟେ, ଏସବୁ ହେଲା ଦେହ ଅଭିମାନ । ଏବେ ତୁମକୁ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହେବାକୁ ପଡିବ । ଦେହୀ ଅଭିମାନୀ ହେବାରେ ହିଁ ମେହନତ ରହିଛି । ତୁମକୁ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ନେବାର ଅଛି, ତେଣୁ ବାବାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ହାତରେ କାମ, ହୃଦୟରେ ରାମ... । ତୁମେମାନେ ସମସ୍ତେ ଏକମାତ୍ର ପ୍ରେମିକଙ୍କର ପ୍ରେମିକା ଅଟ । ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦ୍‌ଗତି ଦାତା ପ୍ରେମିକ ଜଣେ ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସଦ୍‌ଗତି ମିଳିବା ସମୟ ହେଲେ ଭଗବାନ ଆସିଥାଆନ୍ତି, ସ୍□ର୍ଗର ସ୍ଥାପନା ହୋଇଥାଏ, ଦୁଃଖର ଚିହ୍ନ-ବର୍ଣ୍ଣ ହଜିଯାଏ । ଏବେ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଏଠାକୁ ଆସିଛ ବେହଦ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ସ୍□ର୍ଗ ଦୁନିଆରେ ୨୧ ଜନ୍ମ ସୁଖର ସମ୍ପତ୍ତି ପାଇବା ପାଇଁ । ଅନ୍ୟ କେହି ବି ମନୁଷ୍ୟ କାହାକୁ ବି ସ୍□ର୍ଗର ମାଲିକ କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ଶିବବାବା ଭାରତକୁ ହିଁ ଆସି ଭାରତକୁ ସ୍□ର୍ଗ କରୁଛନ୍ତି । ଶିବଜୟନ୍ତୀ ମଧ୍ୟ ପାଳନ କରୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଭୁଲିଯାଇଛନ୍ତି ଯେ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଆମକୁ ସ୍□ର୍ଗର ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳିଥିଲା । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହ ସମ୍ପନ୍ନ ଶୁଭେଚ୍ଛା ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର **:—**

(୧) ପାଠପଢା ଆଧାରରେ ନିଜର ଭାଗ୍ୟକୁ ଉଚ୍ଚ କରିବାକୁ ହେବ, ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା ହେବାକୁ ପଡିବ । ପବିତ୍ର ହୋଇ ଘରକୁ ଫେରିବାକୁ ହେବ, ପୁଣି ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ଆସିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ହାତରେ କାମ କରିବା ସମୟରେ ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କର ସ୍ମୃତିରେ ରହିବାକୁ ହେବ । କୌଣସି ଓଲଟା କଥା ନା ଶୁଣିବାର ଅଛି, ନା ଶୁଣାଇବାର ଅଛି ।

ବରଦାନ**:-** ସର୍ବଦା ନିଜର ପବିତ୍ର ସ୍□ରୂପରେ ସ୍ଥିତ ରହି ଗୁଣରୂପୀ ମୋତି ଗ୍ରହଣ କରୁଥିବା ହୋଲୀହଂସ ଭବ ।

ତୁମ ହୋଲୀହଂସ ପିଲାମାନଙ୍କର ସ୍□ରୂପ ହେଲା ପବିତ୍ର ଏବଂ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ହେଲା ସର୍ବଦା ଗୁଣ ରୂପୀ ମୋତି ଗ୍ରହଣ କରିବା । ଅବଗୁଣ ରୂପୀ ଗୋଡି କେବେ ବି ତୁମ ବୁଦ୍ଧିରେ ସ୍□ୀକାର ନ ହେଉ । କିନ୍ତୁ ଏହି କର୍ତ୍ତବ୍ୟକୁ ପାଳନ କରିବା ପାଇଁ ସର୍ବଦା ଗୋଟିଏ ଆଜ୍ଞା ସ୍ମୃତିରେ ରହିଥାଉ ଯେ ଖରାପ କଥା ଭାବିବାର ନାହିଁ, ଶୁଣିବାର ନାହିଁ, ଦେଖିବାର ନାହିଁ କି କହିବାର ନାହିଁ... ଯେଉଁମାନେ ଏହି ଆଜ୍ଞାକୁ ସର୍ବଦା ସ୍ମୃତିରେ ରଖିଥାଆନ୍ତି, ସେମାନେ ସର୍ବଦା ସାଗର କୂଳରେ ହିଁ ରହିଥାଆନ୍ତି କାହିଁକିନା ହଂସମାନଙ୍କର ରହିବାର ସ୍ଥାନ ହେଲା ସାଗର ।

ସ୍ଲୋଗାନ**:-** ଚାଲିବା ବୁଲିବା ସମୟରେ ଫରିସ୍ତା ସ୍□ରୂପରେ ରହିବା - ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ବ୍ରହ୍ମାବାବାଙ୍କ ପାଇଁ ମନ ପସନ୍ଦ ଉପହାର ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***

ଅବ୍ୟକ୍ତ ଇଶାରା:- ସର୍ବଦା ଅଚଳ, ଅଟଳ ଏବଂ ଏକରସ ସ୍ଥିତିର ଅନୁଭବ କର ।

ସର୍ବଦା ଅଚଳ ଅଟଳ ରହିବା ପାଇଁ ସ୍□ ଉନ୍ନତି ଏବଂ ସେବାର ଉନ୍ନତିରେ ସର୍ବଦା ବ୍ୟସ୍ତ ରୁହ, ଏବଂ ସମସ୍ତଙ୍କ ପ୍ରତି ଶୁଭଭାବନା ରଖ । ସମ୍ବନ୍ଧ ଆଧାରରେ ପାର୍ଟ କର ନାହିଁ ବରଂ ସେବାର ସମ୍ବନ୍ଧ ରଖି ପାର୍ଟ କର । ଦ୍□ିତୀୟ କଥା ହେଲା - ବିନାଶୀ ସାଧନ ଗୁଡିକୁ ସାହାରା ବା ଆଧାର କର ନାହିଁ । ଏସବୁ ନିମିତ୍ତ ମାତ୍ର, ସେବା କରିବା ପାଇଁ ମିଳିଛି । ଏଗୁଡିକୁ ସେବା ଅର୍ଥେ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲଗାଅ ଏବଂ ତୁରନ୍ତ ତା’ଠାରୁ ନିଆରା ହୋଇଯାଅ । ସାଧନ ଗୁଡିକର ଆକର୍ଷଣରେ ମନ ଆକର୍ଷିତ ହେବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ ।